

πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τῶν τέκνων τοῦ τοιοῦτοτρόπου, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἐτρέφετο. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἀνοιχθείσης αἰφινιδίως τῆς θύρας τοῦ δωματίου, τὰ ζώφια ταῦτα οὐδαμῶς ἔσπευσαν ἵνα κρυβῶσι, πρὶν ἀσφαλισθῆ ὁ τυφλὸς αὐτῶν πατήρ. Ὅποιον διδασκαλικῶτατον μάθημα πρὸς τοὺς ἀχαρίστους υἱούς!

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ἡμῖς αἰὼν εἶχε παρέλθει ἀπὸ τῆς εὐρέσεως τῆς τυπογραφίας, ἡ δὲ Βουλγάτα καθὼς καὶ ἡ Π. Διαθήκη ἐν τῇ πρωτοτύπῳ γλώσσῃ εἶχον πολλάκις ἐκδοθῆ, καὶ οὐδεμία εἰσέτι εἶχε γίνεαι ἐκδοσις τῆς Κ. Διαθήκης ἐν πρωτοτύπῳ μόνον δὲ ὀλίγιστα καὶ μικρὰ ἀποσπάσματα ταύτης ἰδημοσιεύθησαν περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΕ' αἰῶνος ὡς παραρτήματα ἄλλων βιβλίων.

Ἡ πρώτη δὲ πλήρης τῆς Κ. Διαθήκης ἐκδοσις ἐστὶν ἡ παρὰ τοῦ Καρδινάλιου καὶ ὑπουργοῦ τῆς Ἰσπανίας Φραγκίσκου Εἰμένεζ δε Cisneros ἐν ἔτει 1514 γενομένη καὶ δημοσιευθεῖσα ὡς ἕκτος τόμος τοῦ ὅλου συγγράμματος μετὰ τῆς λατινικῆς μεταφράσεως* οἱ δὲ λοιποὶ τόμοι τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος, οἱ περιέχοντες τὸ ἑβραϊκὸν πρωτότυπον τῆς Παλαιᾶς, ἐξεδόθησαν μετὰ ταῦτα μέχρι τοῦ 1517, ὀλίγους δηλ. μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Καρδινάλιου τούτου· ὁ δὲ Πάπας Λέων ὁ Ι' ἐνέκρινε καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ἐκδοσιν ταύτην διὰ Βούλλας τῇ 22 Μαρτίου 1520· μόλις δὲ μετὰ δύο ἔτη ἐγένετο τὸ ὅλον σύγγραμμα γνωστὸν ἔξω τῆς Ἰσπανίας. Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἐκδοσιν εἰργάσθησαν πλὴν τοῦ Καρδινάλιου ὁ λόγιος Ἕλληνας Δημήτριος Δούκας, ἐκ Κρήτης, καὶ Ἰσπανοὶ τινες. Ἡ ἐκδοσις δ' αὕτη ἐπινομάσθη κομπλουτανή, ὡς γενομένη ἐν τῇ πόλει Complutum (τὸ λατινικὸν ὄνομα τῆς πόλεως Ἀλκάλας), καὶ ἔστι συνήθως γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα κομπλουτανὴ πολὺγλωσσος· ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἐκδόσει ἐτυπώθη τὸ ἑλληνικὸν κείμενον μετὰ τῆς λατινικῆς Βουλγάτας· ἐτυπώθη δὲ κατὰ ἑλληνικὰ χειρόγραφα δέκα περίπου τὸν ἀριθμὸν, περιέχοντα τὸ σύνθετον κείμενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἅτινα, ὡς οἱ ἐκδόται ἐν τῷ προλόγῳ αναφέρουσιν, ἐστάλησαν εἰς αὐτοὺς παρὰ τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ Ι'. Ἐξετυπώθη δὲ ἐν ταύτῃ τῇ κομπλουτανῇ ἐκδόσει τὸ ἑλληνικὸν κείμενον ἄνευ πνευμάτων καὶ τόνων.¹

Ἡ ΔΡΥΣ ΚΑΙ Ὁ ΔΕΡΒΙΣΗΣ

Τὸ μέγεθος τῶν διαφορῶν καρπῶν εἶναι ἐπὶ τοσοῦτον ἄνισον, ὥστε ἀπορεῖ τις ὁσάκις ἐκ τοῦ

καρποῦ, τοῦ ζυγίζοντος ἐνίοτε καὶ ὑπὲρ τὰ 30 χιλιόγραμμα, καταβαίνων τὴν κλίμακα τοῦ σχετικοῦ μεγέθους, φθάνει εἰς τὸν μόλις δρατὸν καρπὸν τινῶν νάνων σιτηρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν σπερμάτων τοῦ καρποφόρου κόκκου (*Coccos nuceifera*) καὶ ἄλλων ἔτι μεγαλύτερων, μεταβαίνει εἰς τὰ ὡς κόνις λεπτότατα σπέρματα τῶν Βεγοριῶν καὶ τοὺς ὄλως ἀοράτους σπόρους τῶν πλείστων ἀκοτυληθόντων. Μὴ λησμονώμεν ὅτι πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησεν ὁ Πλάστης, καὶ ὅτι πᾶσα τροποποίησις καὶ σχῆμα καὶ μέγεθος ἔχει τὸν λόγον του, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ τοῦ ἀνατολικοῦ εὐτραπέλου μύθου δερβίσης.

Ὁ χαριέστατος οὗτος μῦθος ἔχει οὕτω πως: Δερβίσης τις ἐν ὥρᾳ θέρους περιηγούμενος, ἐξηπλώθη χάριν ἀναπαύσεως ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκιάν κολοσιαιᾶς τινὸς δρυός, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ὑπῆρχεν ἀγρὸς φέρων σικυοειδῆ φυτὰ, οἷον ὑδροπέποντας (καρπούζια), κολοκύνθας παμμεγέθεις κτλ. Ὁ δερβίσης ἐθαύμασε τὸ μέγεθος τῶν καρπῶν ἐκείνων, ἀλλ' εὗρεν ὅτι μεγίστη ὑπῆρχε δυσαναλογία μεταξὺ τῶν μικρῶν καρπῶν τῆς μεγαλοπρεποῦς δρυὸς ἣτις τὸν ἐφιλοξένοι ὑπὸ τὴν σκιάν της, καὶ μεταξὺ τῶν ἐρπόντων κατὰ γῆς σικυοειδῶν, τῶν φερόντων καρποὺς ὀγκωδεστάτους καὶ, οὕτως εἶπεῖν, κολοσιαιῶς· ἐτόλμησε λοιπὸν νὰ ἀποκαλέσῃ τὸν Θεὸν ἀνακόλουθον εἰς τὰ ἔργα του, ὡς μὴ τηρήσαντα ἀναλογίαν μεταξὺ τοῦ μεγέθους τῶν φυτῶν καὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἐξ αὐτῶν παραγομένων καρπῶν· ἀλλ' ἐν ᾧ κατὰ διανοίαν ἐπέκρινε τὸ ἀνακόλουθον τοῦτο ἔργον τοῦ Πλάστου, ἰδοὺ αἴφνης πνεῦμα ἀνέμου συνταράττει κλάδον τινὰ τῆς δρυὸς καὶ ἀποσπᾷ μικρὰν ἐξ αὐτοῦ βάλανον, ἣτις καταπεσοῦσα ἐκτύπησε τὴν βίνα τοῦ δερβίση. Τότε ἔντρομος ὁ δερβίσης ἠννόησε τὴν ἀσεβῆ βλασφημίαν του, καὶ γονυπετήσας νύχαρίστησε τὸν Θεὸν, ἐπειδὴ δὲν ἔπλασε τοὺς καρποὺς τῶν φυτῶν ἀναλόγως τοῦ ὕψους καὶ τῆς ῥωμαλεότητος τοῦ κορμοῦ των· διότι ἐὰν ἡ δρυς, ὡς μέγα δένδρον, ἔφερε καὶ καρποὺς μεγαλύτερους τῶν κολοκυνθῶν, ἡ πεσοῦσα ἐπὶ τῆς βίνος του βάλανος ἔμελλε νὰ κατασυντρίψῃ τὴν κεφαλὴν του.¹

ΤΟ ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑ ΔΕΝ ΦΕΡΕΙ ΟΝΕΙΔΙΟΣ

Παρουσιάσθησαν ποτὲ εἰς τὸν Ἴόνσωνα, πρόεδρον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἀντιπρόσωποι τῆς συντεχνίας τῶν ραπτῶν. Ἦσαν πεντήκοντα· ὁ δὲ πρόεδρος, ὑποδεχόμενος αὐτοὺς, εἶπε τὰ ἐπόμενα (ὡς γνωστὸν, ὁ Ἴόνσων ἦτο ποτὲ ράπτης): «Οὐδόλως πρέπει νὰ ἐντροπώμεθα διὰ τὸ ἡμέτερον ἐπιτήδευμα, εἴτε ράπτται ἂν εἰμῶθα, εἴτε ὑποδηματοποιοὶ, εἴτε σιδη-

1. Ἐστραχ. ἐκ τῆς ἑβρ. εἰς τὴν Κ. Διαθήκην ὑπὸ Ν. Δαυκάλ.

1. Ἐρραβ. ἐκ τῶν Γεωργ. ν. κ. τῶν τοῦ κ. Θ. Ὁρανοῦ.